

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΗ

Μόλις τελείωσεν η λειτουργία και «κολάτισε» στο πόδι ο παπά - Λευτέρης,καβαλλίκεψε να φύγη, με το δυνατό και γρήγορο μουλάρι του. Ο Γιωργής ο Ταραμπίκος έξουσιοδοτήθηκε απ' το χωριό, τιμής ένεκεν, να τον ακολουθήση ως το γειτονικό χωριό.

Ο παπά-Λευτέρης ήταν παπάς τριών χωριών και λειτουργούσε εκ πεποιθήσεως στο κάθε ένα. Φρέσκες και ζεστές ακόμα ή λειτουργίες, φρουσώναν μέσα στο πολύχρωμο δισάκι, πούταν βαλμένο πισσοκάπουλα,δίδοντας έτσι στον παπά μεγαλοπρέπεια έφίππου μεγιστάνος.

Ο Γιωργής ο Ταραμπίκος ήταν ένας άνθρωπος φτωχός και ταπεινός, όσο και πονηρός. Στο χωριό έκανε τις δουλειές της κοινότητας, άμοιβόμενος έξουτελιστικά, πρόθυμος να τρέξη πάντοτε όταν ζητούσαν κανένα συγχωριανό του ή άρχες, στη χώρα, για να άναγγείλουν ή να διατάζουν κάτι, γρήγορος για να ειδοποιήση το γειτονικό χωριό, όταν καμιά κοινή άναγκη επέβαλλε την σύναξη, έπιτήδειος να σφάξη και να ψήση το άρνι, όταν έπεσοκέπτετο την Κοινότητα κανένας άστυνόμος.

Με τα δισάκια γεμάτα λειτουργίες!

Στά έπίσημα γεύματα δέν καθότανε ποτέ. Περιοριζόταν να γλύψη τα κόκκαλα π' άπόμειναν από τους έπισήμους και να χυψή, τα κομμάτια, που κατά

το λιάνισμα τρύπωνε στο λιγδιασμένο του κόρφο.

Όταν δέν είχε γενικής φύσεως ύπηρεσίες, έκανε τον άγωγιατή! Έτσι λοιπόν ξεκίνησαν με τον παπά εκείνο το πρωί, πού ή καλωσύνη του Θεού, είχε κατέβει ως άνοιξις έπι της γης. Όλα, έμψυχα και άψυχα, ήσαν γεμάτα έρωτα, έλπίδα και χαρά, χυμούς και ευωδίες.

Περωνώντας από το νεκροταφείο, του γειτονικού χωριού άκούσαν ένα κλάμα σιγαλό, ένα θλιμμένο μοιρολόγι. Μιά γυναίκα νέα, στρογγυλή και ζουμερή, ήταν πεσμένη άπάνω σ' ένα ταφο και χτυπιόταν και δερνότανε και τραβούσε τα μαλλιά της.

— Ά! Η Κυρά-Γιάνναινα, έπλεν ο Ταραμπίκος, σάν την είδε. Τις προάλλες έχασε τον άνδρα της.

— Έινε πολύς καιρός; ρώτητην ο ίερεύς.

— Θά εινε έξη μήνες.

— Κι' άκόμα δέν παρηγορήθηκε; Φαντάσου πόσο θά τον άγαπούσε!

Ο Ταραμπίκος, κούνησε το κεφάλι του.

— Έχουν «ιριάνι» ή γυναίκες! Κρεμασμένες από την γλώσσα να τις ιδώ δέν τις πιστεύω.

Ο παπάς άντέτεινε. — Όχι δά δέν είχε δίχνο ο Ταραμπίκος. Δέν εινε όλες ή γυναίκες το ίδιο. Έινε και παληγογναίκες και πλα-

Ο Ταραμπίκος άρχισε να κλαίη και να δέγνεται.

νες, μα εινε και καλές. Ούτε πρέπει να του φαίνεται παράξενο πώς μια γυναίκα μένει άπαρηγόρητη πού έχασε τον άντρα της. Πρέπει κανείς να σβεται και του άλλου του πόνο. — Όχιπάλι, δλον τον κόσμο «σόβρα» να τον πέρνουμε!»

— Ά τις καρακάδες του διαβόλου παπά μου, δέν τις ξέρεις, φαίνεται.

Πώς ή ο παπάς δέν ήξευρε τον κόσμο; Ατύος πού πρώτος τον πιάνει στα χέρια του, όταν έρχεται και τελευταίος τον ματευδώνει; ατύος πού ξέρει και διαβάξει τόσα γράμματα; Άμ' τότε ποιός τον ξέρει; ο Γιωργής ο Ταραμπίκος;

— Έ τότε, βάζουμε στοίχημα, δεσπότη μου. Θέλεις να την φιλήσω τη κυρά Γιάνναινα άψε-σβίσε;

— Λιά της βίας;

— Όχι με το θέλημά της. Το πās παπά μου ένα στοίχημα;

Ο παπάς σκέφτηκε λίγο. Έπρεπε να δώσει ένα μάθημα, σ' αυτόν τον άναϊδή χωριάτη. Να μάθη να σέβεται τον πόνο του καθενός και πρό παντός την άντίληψη των παπάδων.

— Τι θές να στοιχηματίσουμε βρέ Ταραμπίκο; ρώτησε τον άγωγιατή.

— Έγώ δέν έχω άλλο από το μουλάρι μου. Το βάζω στοίχημα με το δικό σου.

— Σύμφωνος. Άλλά αν δέν το ιδώ με τα ίδια μου τα μάτια, δέν θά το πιστέψω.

— Καλά! Άνεβα σ' έκεινη την έληά.

Ο Ταραμπίκος άφου σιγούρησε τα δύο τα μουλάρια, πήγε σ' ένα τάφο κοντά σ' έκεινον πού εκόπτετο ή χήρα και άρχισε να κλαίη, να φωνάζη και να χτυπιέται άπαρηγόρητα. Το σκουζιμό του και ή κλάψες του, έκαμαν τη γυναίκα να προσέξη. Τόν είδε και τον λυπήθηκε.

— Και τι έπαθες, μωρέ κακόμοιρε, και σού;

— Μην τά ρωτάς, κυρά μου, έχασα τη γυναίκα μου!

— Πώ! Συμφορά σου, μωρέ! Κι' εινε μωρέ πάρα πολύς καιρός;

— Θά εινε ένας χρόνος!

— Πώ! Συμφορά σου, κακομοιρή!

— Και δέν εινε μοναχά αυτό. Μα δέν ξέρεις και τι άλλο έχω πάθει. Έβγαλα κι' όνομα κακό! Έινε τα χείλια μου φαρμακωμένα κι' όποια φιλήσω, πάει, πέθανε! Έινε ή δεύτερη γυναίκα μου αυτή πού κλαίω! Κι' έτσι έβγαλα όνομα κακό και καμιά δέ με θέλει.

— Μα αν εινε έτσι, τότε φίλησε και έμένα να πεθάνω να πάω να χαθώ! Να πάω να βρω τον μακαριτή τον άντρα μου!...

— Ά μα πτωχιά! Γιατί να σε πάρω στο λαιμό μου, τέτοια νέα γυναίκα, σαν και σένα;

— Τέτοια ζωή, ή μαύρη, τι την θέλω, δίχως τον άνδρούλη μου!... Φαρμάκωσέ με να πάω να χαθώ! Φαρμάκωσέ με να γλυτώσω!...

Ο Ταραμπίκος τί να κάνη! Άφου ή κυρά-Γιάνναινα ζητούσε να γλυτώση από τη δύστυχη αυτή ζωή, γιατί να μη την εύκολύνει; Έχεις δικαιο κακομοίρα, της εινε. Ζωή εινε αυτή, να στραγγίξης από τα δάκρυα δλη μέρα κι' δλη νύχτα!... Έλα να πές να βοής τον άνδρα σου...

Και την τράβηξε, από κάτω από την έληά, άπάνω στην όποια είχε κουρνιάσει ο παπάς, σκεπτόμενος τι τύχη πού τον έπεριμενε, να αποχτήση δύο μουλάρια.

— Φίλησέ με! Φίλησέ με, να φαρμακωθώ! Έσκουξε ή Γιάνναινα.

— Άφου το θέλεις, άιντε, θεός να σε χωροέση!... Άίντε μακαρίτισσα, καλή ψυχή!... Χαιρετίσματα τ' άντρός σου.

Και της έσκασε δύο λαιμαργα φιλιά.

Έκεινη άναλυγώθηκε. Ήταν απ' τα φιλιά, ήταν απ' το φαρμάκι τους; Ποιός ξέρει! Έγειρε πίσω το κεφάλι της κι' έτραύλιζε, σάν τους έτοιμοθανάτους!

— Φαρμάκωσέ με! Φαρμάκωσέ με άκόμα όσο μπορείς, τη μαύρη, για να μη γλυτώσω!

Ξαφνικά καθώς εινε άνεστραμμένο το κεφάλι της, είδε τον παπά, άπάνω στην έληά, άγριοιμμένον, άναμαλλιασμένο, βλοσυρόν.

— Τι κυττάς παπά μου; Έγώ φαρμακάνομαι! του φώναξε.

Και ο παπάς, με μια φωνή, πού ήτανε σάν κεραυνός, πού έρχότανε από τον ουρανó έπάνω ουρλιάξε:

— Έσύ φαρμακάνεσαι μωρή παληοβρωμοψα, ή εγώ, πού χάνω το μουλάρι μου!...

Σάν πήγαινε ο κίος άστυνόμος.

— Τι κυττάς παπά μου, εγώ φαρμακάνομαι!...

Σταμ. Σταμ.